

Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ, ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΜΥΤΙΚΟ ΕΛΑΦΙ

Κάποτε στην παιχνιδούπολη, στο Βόρειο Πόλο, ζούσε ένα ελάφι που το έλεγαν Ροδόλφο. Εκεί ζούσαν και άλλα ελάφια, που είχαν όμορφα, υπερήφανα κέρατα· ο Ροδόλφος όμως είχε μια μεγάλη, λαμπερή, κόκκινη μύτη. Ήταν τόσο κόκκινη, που έλαμπε μέσα στο σκοτάδι.

«Φτωχέ Ροδόλφε, πόσο θα ήθελες και εσύ να είσαι σαν τα άλλα ελάφια, να έχεις όμορφα υπερήφανα κέρατα και να μην έχεις τόσο λαμπερή κόκκινη μύτη», του έλεγαν τα άλλα ελάφια και πολλές φορές έκαναν γούστο μαζί του.

Άλλοτε πάλι το πείραζαν λέγοντάς του: «Ροδόλφε, κοκκινομύτικο ελάφι». Τότε δάκρυα κυλούσαν στου Ροδόλφου τη μεγάλη κόκκινη μύτη. Μερικές φορές μάλιστα έκαναν κύκλο γύρω από το Ροδόλφο και του τραγουδούσαν:

«Κόκκινη μύτη, κόκκινη μύτη, μια αστεία φάτσα,
μεγάλη σαν μήλο και δυο φορές λαμπερή».

Άλλοτε πάλι του πετούσαν χιονόμπαλες και τον σκέπαζαν με το λευκό αφράτο χιόνι.

Όλα τα άλλα ελάφια έπαιζαν διάφορα παιχνίδια ανάμεσα στα δέντρα ή γλιστρούσαν κάνοντας τούμπες πάνω στο χιόνι, και ποτέ δε φώναζαν και το Ροδόλφο να παίξει μαζί τους. Αυτός πάλι καθόταν πίσω από τα έλατα και τους παρακολουθούσε.

Ήταν τόσο μόνος! Δεν μπορούσε ούτε κρυφτό να παίξει με τα λαγουδάκια, γιατί η λαμπερή του μύτη πάντοτε τον φανέρωνε.

Πριν από την παραμονή των Χριστουγέννων οι νάνοι, οι βοηθοί του Αϊ-Βασίλη, κάρφωσαν μια πινακίδα στην πόρτα της παιχνιδούπολης. Η πινακίδα έλεγε: «Η ώρα της επιλογής έφτασε. Όλα τα ελάφια πρέπει να συγκεντρωθούν στο λιβάδι στις οκτώ η ώρα. Ο Αϊ-Βασίλης θα επιλέξει τα ζεύγη των ελαφιών που θα οδηγήσουν το έλκηθρό του και θα μεταφέρουν τα δώρα σ' όλα τα παιδιά της γης».

Τα ελάφια, όταν διάβασαν τα νέα, χόρευαν από τη χαρά τους, πηδούσαν και τίνιζαν το χιόνι με τα πόδια τους. Κάθε ελάφι ευχόταν να είναι ένα από αυτά που θα επέλεγε ο Αϊ-Βασίλης, για να σύρει το έλκηθρό του. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη τιμή που μπορούσε να έχει ένα ελάφι. Ο Ροδόλφος όμως αναστέναξε· ντρεπόταν τον Αϊ-Βασίλη, που θα έβλεπε τη λαμπερή κόκκινη μύτη του.

Έτσι, στις οκτώ η ώρα, όταν τα άλλα ελάφια άρχισαν να πηγαίνουν στο λιβάδι, αυτός πήγε και κρύφτηκε μέσα σε ένα μπαούλο παιχνιδιών που είχαν κατασκευάσει οι νάνοι, οι βοηθοί του Αϊ-Βασίλη. Έτσι, κανένας δε θα μπορούσε να τον βρει εκεί μέσα.

Στο λιβάδι μαζεύτηκαν όλα τα ελάφια της παιχνιδούπολης εκτός από το Ροδόλφο· στάθηκαν σε μια γραμμή και ο Αϊ-Βασίλης θα έκανε την επιλογή του.

Ο Αϊ-Βασίλης θα επέλεγε τα γρηγορότερα, τα δυνατότερα και τα καλύτερα ελάφια.

«Νομίζω πως ο Ντάσερ θα είναι καλό, είναι το μεγαλύτερο ελάφι», είπε ο Αϊ-Βασίλης.

«Ντάσερ» έγραψε ο νάνος, ο βοηθός του Αϊ-Βασίλη, στο μεγάλο βιβλίο. «Ο Μπίρς είναι το δυνατότερο ελάφι», είπε ο Αϊ-Βασίλης τραβώντας τα γένια του.

«Μπίρης» έγραψε ο νάνος.

«Ω! Ω!» συνέχισε ο Αϊ-Βασίλης «εδώ είναι ο Πίρης και ο Βίξεν.

Αυτά κάνουν τα απαλότερα πηδήματα πάνω απ' τις σκεπές των σπιτιών. Ο κόμης είναι το σταθερότερο, και ο Κούπιν είναι το γρηγορότερο. Τα διαλέγω» είπε ο Αϊ-Βασίλης.

«Τέλος, επιλέγω το Ρούντη και το Φούγκη, που είναι τα καλύτερα για να ελίσσονται πάνω απ' τις κορφές των δέντρων και τα καλώδια του ηλεκτρικού». Τα ελάφια που επιλέχθηκαν ήταν τόσο χαρούμενα, έτριβαν τις μύτες τους, χοροπηδούσαν και τσούγκριζαν τα κέρατά τους.

Στα ελάφια που δεν επιλέχθηκαν έδωσαν κάτι άλλο να κάνουν, π.χ. να δοκιμάσουν τα παιχνίδια ή να περιποιηθούν τα μικρά χριστουγεννιάτικα γατάκια. Το μόνο ελάφι που έμεινε χωρίς να προσφέρει τίποτε στη μεγάλη αυτή γιορτή ήταν ο Ροδόλφος. Ήθελε πολύ να βοηθήσει, αλλά ήξερε πως θα γελούσαν μαζί του, κι έτσι έμενε κρυμμένος στο μπαούλο των παιχνιδιών.

Επιτέλους, έφτασε η παραμονή των Χριστουγέννων.

Ο Αϊ-Βασίλης με τους βοηθούς του, τους νάνους, ήταν πολύ απασχολημένος φορτώνοντας το έλκηθρο.

Ο Ροδόλφος δεν άντεξε άλλο εκεί μέσα στο μπαούλο. «Δε με νοιάζει, ας γελάσουν μαζί μου» σκέφτηκε «Θέλω κι εγώ να βοηθήσω».

Έτσι, πετάχτηκε έξω από το μπαούλο.

«Το βρήκα! Θα κουβαλάω έναν κουβά με κρύο δροσερό νερό στα ελάφια της ομάδας που θα σύρουν το έλκηθρο· οπωσδήποτε θα διψάσουν στο μακρινό τους ταξίδι» είπε.

Η νύχτα ήταν πολύ παγερή και τρομερή ομίχλη σκέπαζε όλη τη γη. Η ομάδα των ελαφιών προσπαθούσε να ετοιμαστεί, να δέσει τα κουδουνάκια το ένα του άλλου και να ζέψουν το έλκηθρο.

Ο Αϊ-Βασίλης με τους βοηθούς του φόρτωνε τα πακέτα και επίμονα αναζητούσε να βρει τον κατάλογο με τα ονόματα των παιδιών στα οποία θα άφηνε τα δώρα.

«Δεν μπορώ να βρω τον κατάλογο με τα ονόματα μέσα σ' αυτή την ομίχλη» φώναξε εκνευρισμένος.

Αυτήν ακριβώς τη στιγμή ένα λαμπερό φως φώτισε πάνω στο χιόνι.

«Επιτέλους, να ένα φανάρι που θα με φωτίσει να βρω τον κατάλογο. Να τον! Τον βρήκα κιόλας.

Α, πρέπει να πάρω αυτό το φανάρι μαζί μου· θα μου χρειαστεί στο ταξίδι μου.

Ποιος έφερε αυτό το υπέροχο φανάρι; Τώρα θα μπορώ να βλέπω τέλεια» είπε ευχαριστημένος ο Αϊ-Βασίλης.

«Δεν είναι φανάρι» είπε ο Ροδόλφος τρέμοντας από αγωνία.

«Το φως έρχεται από μένα...από τη μύτη μου».

«Ροδόλφε, κοκκινομύτικο ελάφι!» είπε ο Αϊ-Βασίλης, «σίγουρα είμαι πολύ τυχερός που σε βρήκα. Το φως σου θα οδηγήσει το άρμα μου απόψε. Σε διορίζω αρχηγό της ομάδας· είσαι το καλύτερο ελάφι σ' όλη τη γη».

Ο Ροδόλφος σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και ορθώθηκε υπερήφανος μπροστά στην ομάδα.

Όλα τα άλλα ελάφια υποκλίθηκαν μπροστά του.
Ο Ντάσερ και ο Μπίρης βοήθησαν το Ροδόλφο να ετοιμαστεί.
Έτσι, ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι. Περνούσαν από πόλη σε πόλη, ανάμεσα στα σύννεφα, πάνω στα σπίτια. Το φως του Ροδόλφου τους έδειχνε το δρόμο.

Ο Αϊ-Βασίλης και οι βοηθοί του, οι νάνοι, πετούσαν σ' αυτή την ομιχλώδη χριστουγεννιάτικη νύχτα. Οδηγός σε όλη την πομπή ήταν ο Ροδόλφος, το κοκκινομύτικο ελάφι.

Έτσι, όταν βλέπετε ένα αχνό φως στον ουρανό τη νύχτα των Χριστουγέννων, να είστε σίγουροι ότι αυτό είναι ο Ροδόλφος, το κοκκινομύτικο ελάφι.

Barbara Shook-Hajen
(μετάφραση Αγγελική Νιάρχου)

